

ขรรค์ และ มัทธี เขมราฐรักข้ามทะเลลูมิติ

ภาค 3: มหาสงครามพิทักษ์เส้นเวลา

บรรค้และมัทซึ

เขมราฐรักข้ามเวลา ภาค 3

มหาสงครามพิทักษ์เส้นเวลา

ก้าวข้ามผ่านมิติจักรวาล
เพื่อพิทักษ์ประวัติศาสตร์

คำโปรย

เมื่อรอยต่อแห่งมิติและกาลเวลาเริ่มสั่นคลอนจากแรงกระเพื่อมของ
พลังงานยุคมิติที่หวนคืน มอร์กัสผู้มีดวงตาทั้งสามและกองกำลังแห่งความ
มืดต่างพยายามใช้ช่องโหว่ของประวัติศาสตร์เพื่อบิดเบือนเส้นเวลา
ทั้งหมดให้สูญสลาย

ซาร์ค และ มัทซี สองพี่น้องเลือดผสมผู้ทรงพลังแห่งยุคอนาคตและอดีต
พร้อมด้วยผองเพื่อนผู้มีพลังพิเศษจากสถาบันเวทมนตร์นานาชาติ
(MIIC) และผองเพื่อนในยุคปัจจุบัน จึงต้องร่วมมือกันก้าวข้ามผ่านประตู
มิติจักรวาลเพื่อตามหาศาสตราวุธชิ้นสุดท้ายที่สูญหาย นั่นคือ “พระซาร์ค
ดาบเทวดา” ตัวจริง

ท่ามกลางบททดสอบอันโหดร้ายของจิตใต้สำนึก และสงครามแย่งชิง
บัลลังก์ในยุคอาณาจักรขอมโบราณที่เชื่อมโยงกับชะตากรรมของ
ครอบครัว พวกเขาต้องใช้ทั้ง สติ สมาธิ และความกล้าหาญ เพื่อปกป้อง
มวลมนุษยชาติและรักษาเสถียรภาพของเส้นเวลาทั้งหมดไว้ให้ได้ การผจญ
ภัยครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ข้ามมิติ บทสรุปแห่งศรัทธา และสาย
สัมพันธ์แห่งสายเลือดที่ไร้พรมแดนกาลเวลา ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

สารบัญ

- **บทนำ:** รอยร้าวแห่งกาลเวลาและเสียงกระซิบจากอนาคต
หน้า 06
- **ตอนที่ 1:** สัญญาณเตือนจากความว่างเปล่า: เมื่ออดีตและ
อนาคตเริ่มทับซ้อน หน้า 13
- **ตอนที่ 2:** การฝึกสมาธิขั้นที่ 6: ก้าวข้ามขีดจำกัดแห่งจิตและ
นิमितมรณะ หน้า 46
- **ตอนที่ 3:** มออร์กัสคืนชีพ: การกลับมาของดวงตาที่สามในมิติเงา
มืด หน้า 84
- **ตอนที่ 4:** การตามหาพระขรรค์ดาบเทวดา: บันทึกกลับจากวิหาร
ใต้พิภพ หน้า 120
- **ตอนที่ 5:** ทะลุประตูดิสนุยุคนครวัด: การกิจพิทักษ์ทายาท
กษัตริย์ขอม หน้า 157
- **ตอนที่ 6:** รอยร้าวในราชสำนัก: กลศึกแย่งชิงบัลลังก์ท่ามกลาง
ความมืดมิด หน้า 190
- **ตอนที่ 7:** พันธมิตรแห่งสองแผ่นดิน: การรวมตัวของขรรค์ มัท

ชี และกองทัพนักรบโบราณ หน้าที่ 219

- ตอนที่ 8: พลังลับแห่งปราสาทสายฟ้า: เมื่อศิลาเวทมนตร์ตื่น
ขึ้น หน้าที่ 249
- ตอนที่ 9: ศักดิ์สิทธิ์ที่ปราสาทหินลึกลับ: การปะทะของเหล่าผู้
ถือครองศาสตราวุธ หน้าที่ 272
- ตอนที่ 10: พลังประสาธน์ สุริยาจันทร์: การรวมร่างของ 5
ศาสตราวุธศักดิ์สิทธิ์ หน้าที่ 294
- ตอนที่ 11: สงครามซี้ชะตา: ปิดผนึกจอมปิศาจมอร์กัส ณ
ศูนย์กลางจักรวาล หน้าที่ 318
- ตอนที่ 12: รุ่งอรุณแห่งยุคสมัย: การปรับสมดุลกาลเวลาและ
การจากลาที่งดงาม หน้าที่ 335

บทนำ

รอยร้าวแห่งกาลเวลาและเสียงกระซิบจากอนาคต

ขรรค์ และ มัทชี เขมราฐรักข้ามทะเลลุมิติ ภาค 3: มหาสงครามพิทักษ์
เส้นเวลา

ณ ริมขอบของสรรพสิ่ง ณ จุดที่เส้นใยแห่งกาลเวลาทั้งปวงมาบรรจบกัน

ความมืดมิได้เป็นเพียงไร้แสงสว่าง หากแต่เป็นสุญญตภาวะที่แม้แต่ความ
ทรงจำของจักรวาลยังถูกกลืนกิน ทว่าบัดนี้ ณ ใจกลางความมืดนั้น ได้
ปรากฏรอยร้าวปริศนาขึ้น มันไม่ใช่รอยแยกของหินผาหรือพื้นดิน แต่เป็น
รอยร้าวบนผืนผ้าแห่งโชคชะตา รอยร้าวที่กว้างขึ้นทุกขณะ ราวกับ
บาดแผลของเวลาที่ไม่เคยได้รับการเยียวยา

จากรอยร้าว นั้น พลังงานสีดำสนิทไหลทะลักออกมาราวกับโลหิตของยุค
สมัยที่ตายไปแล้ว และท่ามกลางพลังงานนั้น ดวงตาสามดวงก็ค่อย ๆ ลืม
ตาขึ้นพร้อมกัน

ดวงตาแรกเป็นสีแดงฉาน ดังเพลิงแห่งความแค้นที่ลุกโชนข้ามพันปี
ดวงตาที่สองเป็นสีเงินเย็นเยียบ ดังแสงจันทร์ของโลกที่ดับสูญไปแล้ว
และดวงตาที่สามกลางหน้าผาก เป็นสีดำสนิท ดังหลุมดำที่กลืนกิน
แม้กระทั่งโชคชะตา

“เข้าตื่นแล้ว...” เสียงแหบพร่าของ มออร์กัส ผู้ถูกเนรเทศสู่ยุคมืดเมื่อพันปี

ก่อน ดึงก้องกังวานไปทั่วทุกมิติ “และข้าจะไม่ยอมให้เส้นเวลาเหล่านี้มีวัน
พรั่งนี้่อีกต่อไป”

เงาร่างสูงใหญ่ก้าวออกมาจากรอยร้าว ตามมาด้วยกองกำลังแห่งความมืด
ที่แฝงตัวอยู่ในเงามืด พวกมันคือ ผู้กลืนกินกาลเวลา นักล่าผู้ไร้ตัวตนที่
พร้อมจะเจาะเข้าไปในช่องโหว่ของประวัติศาสตร์ทุกยุคทุกสมัย เพื่อ
บิดเบือนเหตุการณ์สำคัญให้สูญสลาย

“จงไป... ตามหาจุดที่สองพี่น้องเลือดผสมยังไม่รู้ตัว... จงทำลายทุก
เส้นทางที่นำไปสู่ พระขรรค์ดาบเทวดา ก่อนที่พวกมันจะค้นพบความจริง”

อีกด้านหนึ่งของเวลา — ณ สถาบันเวทมนตร์นานาชาติ (MIIC) ส่วน
ปฏิบัติการพิทักษ์เส้นเวลา

เสียงไซเรนเตือนภัยระดับสูงสุดดังสนั่นไปทั่วห้องควบคุมกลาง จอภาพ
ขนาดมหึมาหลายสิบจอแสดงภาพเส้นเวลาที่เริ่มบิดเบี้ยวเป็นคลื่นรุนแรง
เจ้าหน้าที่เวทมนตร์นับสิบวิ่งวุ่น ร่ายคาถาตรวจจับพิกัดของรอยร้าวที่

ขยายตัว

ที่กลางห้อง ชายหนุ่มร่างสูงกำยำและหญิงสาวผู้มีใบหน้าคมเข้มยิ้มนิ่ง
พวกเขาสวมชุดปฏิบัติการสีน้ำเงินเข้มของ MIIC แต่ละคนมีพลังพิเศษที่
รับรู้ถึงความสั่นสะเทือนของมิติได้ดีกว่าผู้อื่น

“มันเป็นพลังงานจากยุคมืด...” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงต่ำ ดวงตามคมจับจ้อง
จอภาพ “รุนแรงกว่าทุกครั้งที่เคยบันทึกไว้”

“ข้ารู้สึกถึง ‘ดวงตาสามดวง’...” หญิงสาวพูดพลางยกมือขึ้นกุมขมับ
เหงื่อซึมทั่วหน้าผาก “มันกำลังมองเห็นเรา... มันรู้ว่าเราอยู่ที่นี้”

ทั้งคู่คือ ชรร์ค และ มัทชี สองพี่น้องเลือดผสมผู้สืบทอดพลังแห่งยุค
อนาคตและอดีต ชรร์คเป็นผู้ถือครองพลังแห่งปรุพีกาลเวลา ส่วนมัทชีคือ
ผู้มองเห็นและควบคุมกระแสแห่งอนาคต พวกเขาถูกเรียกตัวมาทันทีที่
ระบบตรวจพบความผิดปกติ

“รอยร้าวหลักอยู่ที่ยุคอาณาจักรขอมโบราณ” เสียงของเพื่อนร่วมทีมจาก

MIIC ดั้งขึ้นจากด้านหลัง “ช่วงรอยต่อการแย่งชิงบัลลังก์... มันคือจุดที่
เส้นเวลาอ่อนแอที่สุด”

“ไม่ใช่แค่บังเอิญ...” มัทซีหันไปพูด น้ำเสียงจริงจัง “สงครามแย่งชิง
บัลลังก์ครั้งนั้นเชื่อมโยงกับชะตากรรมของครอบครัวเราโดยตรง”

ขรรค์พยักหน้า ก่อนจะเอื้อมมือไปแตะสร้อยคอหินศักดิ์สิทธิ์ที่เขาได้รับมา
จากบรรพบุรุษ “และพระขรรค์ดาบเทวดา ตัวจริงก็ถูกซ่อนอยู่ในยุคนั้น...
ใช่ไหม?”

ทันใดนั้น แสงสีฟ้าครามจากสร้อยคอก็เปล่งประกายเจิดจ้า ภาพนิมิต
ปรากฏขึ้นเบื้องหน้าทุกคน ภาพของป่าเขาหินทราย ปราสาทหินสูง
ตระหง่าน ทหารขอมโบราณสวมชุดศึก และตรงกลางคือแท่นบูชาหินที่มี
ดาบศักดิ์สิทธิ์ปักอยู่

แต่ภาพนั้นถูกรอบำด้วยเงามืดมึนทึบ ดวงตาสามดวงของมอร์กัสจ้อง
มองผ่านมิติเข้ามา พร้อมกับเสียงกระซิบที่ดังในหัวของสองพี่น้อง

“หากต้องการปกป้องเส้นเวลา... จงมาหาดาบเทวดา ก่อนที่ข้าจะทำลายมัน...”

“แต่อย่าลืมว่า... ระหว่างทางนั้น เจ้าจะต้องพบกับความจริงของครอบครัวที่เจ้าไม่อาจหลีกเลี่ยง...”

ภาพขาดหายไปพร้อมกับแสงที่ดับวูบลง ห้องควบคุมตกอยู่ในความเงียบชั่วขณะ ก่อนที่เพื่อนร่วมทีมจากยุคปัจจุบันจะวิ่งเข้ามา พร้อมกับรายงาน

“เราพบประตูมิติจักรวาลที่เชื่อมไปยังยุคอาณาจักรขอมโบราณแล้ว! แต่มันถูกปิดกั้นด้วยบททดสอบจิตใจได้สำนึก... ผู้ที่จะผ่านเข้าไปได้ต้องมีจิตใจที่มั่นคงเพียงพอเท่านั้น”

“งั้นเราก็ต้องเข้าไป” ชรรค์กำหมัดแน่น ดวงตาฉายแววมุ่งมั่น “เราจะตามหาพระชรรค์ดาบเทวดาให้พบ และหยุดมอร์กัสก่อนที่เขาจะบิดเบือนประวัติศาสตร์ทั้งหมด”

มัดซียิ้มบาง ๆ ก่อนจะเอื้อมมือไปจับมือพี่ชาย “ไปด้วยกัน... เหมือนที่
เราเคยผ่านทุกอย่างมา”

บทส่งท้ายบทนำ

และแล้ว มหาสงครามพิทักษ์เส้นเวลาก็เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการ
เส้นทางเบื้องหน้าเต็มไปด้วยรอยร้าวแห่งกาลเวลา บททดสอบอันโหดร้าย
ของจิตใต้สำนึก และศัตรูผู้มีพลังแห่งความมืดที่เหนือจินตนาการ

แต่ตราบดีที่สองพี่น้องเลือดผสมยังคงจับมือกัน พวกเขาพร้อมจะก้าว
ข้ามทุกขอบเขตของเวลา เพื่อปกป้องมวลมนุษยชาติและรักษาเสถียรภาพ
ของเส้นเวลาทั้งหมดไว้

ศรัทธาในสายเลือดและสายสัมพันธ์แห่งมิตรภาพที่ไร้พรมแดนกาลเวลา
ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

ตอนที่ 1

สัญญาณเตือนจากความว่างเปล่า: เมื่ออดีตและ

อนาคตเริ่มทับซ้อน

สัญญาณเตือนจากความว่างเปล่า: เมื่ออดีตและอนาคตเริ่มทับซ้อน
ณ สถาบันเวทมนตร์นานาชาติ (MIIC) ส่วนปฏิบัติการพิทักษ์เส้นเวลา —
เวลา 03:47 น. ตามเวลามาตรฐานโลกปัจจุบัน

เสียงไซเรนเตือนภัยระดับสูงสุดดังสนั่นก้องไปทั่วทั้งอาคารปฏิบัติการ
พิเศษ หลอดไฟสีแดงกะพริบถี่เป็นจังหวะเดียวกับการเต้นของหัวใจที่เร่ง
รีบของเจ้าหน้าที่เวทมนตร์หลายสิบชีวิตที่วิ่งวนอยู่ในห้องควบคุม
กลาง

“ระดับพลังงานยุคมืดเพิ่มสูงขึ้นเกินค่าที่ระบบรองรับได้!” เสียงตะโกน

ของเจ้าหน้าที่ระดับอาวุโสตั้งขึ้นจากมุมหนึ่งของห้อง

“จุดกำเนิดสัญญาณอยู่ที่พิกัดเส้นเวลาที่ 12.37.58 — ยุคอาณาจักรขอมโบราณ ช่วงการแย่งชิงบัลลังก์!” อีกเสียงรายงานตามมาติด ๆ

“ระบบตรวจจับรอยร้าวมิติรายงานการขยายตัวเพิ่มขึ้น 27 เปอร์เซ็นต์ และยังคงเพิ่มขึ้นต่อเนื่อง!”

ท่ามกลางความโกลาหลนั้น ร่างสูงใหญ่ของชายหนุ่มผู้หนึ่งยืนนิ่งอยู่หน้ากระจกบานใหญ่ที่แสดงแผนที่เส้นเวลาแบบสามมิติ เส้นใยสีทองจำนวนมหาศาลถักทอเป็นโครงข่ายอันซับซ้อน แต่ตอนนี้หลายเส้นเริ่มสั่นไหวรุนแรง และบางเส้นเริ่มเปลี่ยนเป็นสีดำคล้ำราวกับถูกไฟเผาไหม้

ซรรค์ ชายหนุ่มวัยยี่สิบห้าปีผู้มีผมสีดำสนิทและดวงตาสีน้ำตาลเข้มเฉียบคม ใบหน้าคมสันราวกับเทวรูปโบราณของอาณาจักรเขมรราชู เขาสวมชุดปฏิบัติการสีน้ำเงินเข้มของ MIIC ที่มีตราสัญลักษณ์รูปพญานาคพันแก้ว คัดดีลีธีบนหน้าอกซ้าย มือหนากำแน่นข้างลำตัว ดวงตาจับจ้องแผนที่

เส้นเวลาอย่างเคร่งครัด

ข้างกายเขา มัทธี หญิงสาววัยยี่สิบสามปีผู้มีใบหน้างดงามและดวงตาสีฟ้า
ครามประหลาด อันเป็นมรดกแห่งสายเลือดจากอนาคต เธอยืนตัวตรง
ผมสีน้ำตาลเข้มมัดรวบไว้ด้านหลัง ดวงตาส่งไปยังจอภาพด้วยความวิตก
กังวลไม่แพ้กัน

“ข้ารู้สึกได้ถึงพวกมัน...” มัทธีเอ่ยเสียงเบา แต่น้ำเสียงสั่นเครือเล็กน้อย
“ผู้กลืนกินกาลเวลา... พวกมันกำลังเคลื่อนที่เข้าใกล้จุดอ่อนของเส้นเวลา
ในยุคนั้น”

“เร็วกว่าที่คาดการณ์ไว้มาก” ชรค์ตอบเสียงเข้ม “ถ้าเป็นอย่างนี้ต่อ อีก
ไม่เกินสองชั่วโมง พวกมันจะเจาะทะลุเข้าสู่เหตุการณ์สำคัญใน
ประวัติศาสตร์ได้”

“พี่ชรค์...” มัทธีหันมามองพี่ชาย ดวงตาสีฟ้าครามฉายแววกังวลลึกซึ้ง
“ฉันเห็นภาพนิมิตอีกแล้ว... มันเป็นภาพของปราสาทหินกลางป่าลึก มีคน

กำลังต่อสู้กันบนลานหิน... และมีเงามืดขนาดมหึมาปกคลุมพระอาทิตย์ทั้งดวง”

ซรรค์ขมวดคิ้วมุ่น ก่อนจะเอ่ยขึ้น “ภาพนิมิตของเจ้าชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ นั่นหมายความว่าเส้นเวลาในยุคนั้นกำลังถูกบิดเบือนอย่างหนัก”

“ใช่...” มัทซึกำมือแน่น “และมันเกี่ยวข้องกับครอบครัวเราโดยตรง”

เสียงประตูห้องปฏิบัติการเปิดออกดังฟู

ชายหนุ่มร่างสันตติคมสีทองแดงเดินเข้ามาอย่างรีบร้อน ใบหน้าเต็มไปด้วยเหงื่อ เขาสวมแว่นตากรอบดำที่เลื่อนลงมาอยู่ปลายจมูก มือหนึ่งถือแท็บเล็ตเวทมนตร์ที่แสดงข้อมูลมากมาย อีกมือหนึ่งกำขวดน้ำที่ยังไม่ทันได้เปิดฝา

“พีซอร์ค! มัทซึ!” เขาเรียกเสียงดัง “ข้อมูลเพิ่งอัปเดตมาจากหน่วย

วิเคราะห์ พวกเรามีปัญหาร้ายแรงกว่านั้นมาก!”

ชายคนนี้เป็น เคนตะ ยามาโมโตะ นักเวทหนุ่มลูกครึ่งญี่ปุ่น-ไทย

ผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีเวทมนตร์และศาสตร์การวิเคราะห์ข้อมูลจาก MIIC เขาเป็นหนึ่งในเพื่อนสนิทของสองพี่น้องตั้งแต่ครั้งร่วมภารกิจแรก

“ว่ามา” ขรรค์หันไปพูดสั้น ๆ

เคนตะยื่นแท็บเล็ตให้ดู หน้าจอแสดงภาพแผนที่เส้นเวลาที่มีจุดสีแดงเข้มสามจุดกระพริบอยู่ “รอยร้าวมิติไม่ได้มีแค่ที่เดียว! ยังมีสัญญาณเตือนอีกสองจุด หนึ่งอยู่ที่ช่วงต้นของอาณาจักรทวารวดี อีกจุดอยู่ที่ยุคปัจจุบันของเราเอง!”

“อะไรนะ?!” มัทซึอุทานด้วยความตกใจ “มอร์กัสมันส่งกองกำลังมาถึงยุคปัจจุบันแล้วเหรอ?”

“ยัง...” เคนตะรีบตอบ “แต่สัญญาณบอกว่ารอยร้าวกำลังจะเปิดออกที่ชายแดนระหว่างประเทศไทยและกัมพูชา พิกัด... แถวเขาพนมรุ้ง”

ขรรค์นึ่งไปครู่หนึ่ง สมองกำลังประมวลผลข้อมูลทั้งหมดอย่างรวดเร็ว
 “มันต้องการเปิดแนวรบหลายด้านพร้อมกัน เพื่อป้องกันไม่ให้เรารวม
 พลังกันได้”

“แล้วมัน...” มัทซึมอองแท็บเล็ดในมือเคนตะ หน้าจอแสดงภาพถ่าย
 ดาวเทียมของพื้นที่เขาพนมรุ้ง “มันต้องการอะไรแถวนั้น?”

“แหล่งพลังธรรมชาติ” เสียงใหม่ดังขึ้นจากประตูห้อง

ทุกคนหันไปมองพร้อมกัน ปรากฏเป็นหญิงสาวร่างเล็ก ผมสีดำยาวตรง
 ใบบนน้ำเรียบเฉยแต่ดวงตาคมกริบ เธอสวมชุดปฏิบัติการเช่นเดียวกับ
 ขรรค์และมัทซึ แต่มีตราสัญลักษณ์รูปดวงตาที่เปิดอยู่บนแขนเสื้อขวา

รินญา หรือ “ริน” หญิงสาวผู้มีความสามารถพิเศษในการสัมผัสและ
 ควบคุมพลังงานธรรมชาติของโลก นามแฝงที่เพื่อน ๆ เรียกกันติดปากว่า
 “ผู้ฟังเสียงแห่งแผ่นดิน”

“เราพนมรุ้งตั้งอยู่บนแนวรอยเลื่อนพลังงานธรรมชาติโบราณ” ริณญาพูด
ต่อพลางเดินเข้ามาใกล้ “มันเป็นหนึ่งในจุดที่เส้นพลังงานของโลกตัดกัน
หากมอว์กีสส่งกองกำลังเจาะเข้ามาตรงนั้นได้ มันจะสามารถดูดกลืน
พลังงานมวลรวมของโลกไปบิดเบือนเส้นเวลาในยุคโบราณได้ง่ายขึ้นเป็น
ร้อยเท่า”

“แล้วประมุขมิติดิจักรวาลที่เชื่อมไปยังยุคอาณาจักรขอมโบราณล่ะ?” มัทซี
ถาม “เราจะไปยังไงถ้าระบบเตือนภัยแบบนี้?”

“ประมุขมิติดหลักของ MIIC ถูกปิดกั้นด้วยบททดสอบจิตใต้สำนึก” เคนตะ
อธิบาย “เมื่อคืนทีมเทคนิคพยายามเปิดใช้งาน แต่ทุกคนที่เข้าไปใกล้ล้วน
ถูกผลักออกมาด้วยแรงประหลาด บางคนถึงกับหมดสติ”

“บททดสอบจิตใต้สำนึก...” ชรรค์ทวนคำ “หมายความว่ามันต้องการ
ทดสอบผู้ที่จะผ่านเข้าไปว่าเหมาะสมหรือไม่?”

“ถูกต้อง” ริณญาตอบ “ประมุขมิติดิจักรวาลนี้เชื่อมกับยุคอาณาจักรขอม

โบราณโดยตรง มันไม่ได้เป็นแค่การเดินทางข้ามเวลา แต่เป็นการ
ย้อนกลับสู่รากเหง้าของสายเลือด”

มีทชีรู้สึกถึงความหนาวเย็นที่แผ่ซ่านผ่านกระดูกสันหลัง “รากเหง้าของ
สายเลือด... หมายความว่าผู้ที่จะผ่านประตูนี้ได้ ต้องเกี่ยวข้องกับยุค
อาณาจักรขอมโบราณจริง ๆ?”

“ใช่” ริณญาพยักหน้า “และฉันเชื่อว่า... นั่นเป็นเหตุผลที่มอร์กัสเลือกยุค
อาณาจักรขอมโบราณเป็นเป้าหมายหลัก เพราะมันรู้ว่าชะตากรรมของ
ตระกูลเราถูกผูกมัดไว้กับเหตุการณ์ในยุคนั้น”

เสียงประตูห้องประชุมเปิดออกอีกครั้ง

คราวนี้เป็นกลุ่มเพื่อนจากยุคปัจจุบันที่เคยร่วมมือกันในการกิจก่อนหน้า
พวกเขามาถึง MIIC อย่างเร่งด่วนตามคำร้องขอ

“ขอโทษที่มาช้า!” ชายหนุ่มร่างล่ำผอมสันเดินนำเข้ามา ฮาม ชายหนุ่มผู้มี

พลังแห่งการควบคุมภายในหน้าผมเข้มฉายแววร้ายแรงแต่ก็แฝงความ
จริงจั่งไว้ในดวงตา

“ทางด่วนติดมาก พวกเราเกือบสุดชีวิตแล้ว” เจน หญิงสาวผมสั้นขอยสไตร์
ทอมบอยเดินตามเข้ามา เธอคือผู้มีพลังในการสะท้อนพลังเวทมนตร์
กลับคืนสู่ผู้ใช้

“สถานการณ์เป็นยังไงบ้าง?” หมอหนึ่ง ชายหนุ่มผู้มีความสามารถในการ
รักษาเยียวยาด้วยพลังเวทมนตร์ถามขึ้น น้ำเสียงนุ่มนวลแต่แฝงความกังวล

“ແ່ພອສມຄວຽ” ชรร์คตอบพลางพยักหน้าทักทายกลุ่มเพื่อน “แต่ตอนนี้
ทุกคนอยู่ครบแล้ว เรามาประชุมกันได้”

ทุกคนเดินไปนั่งประจำที่รอบโต๊ะกลมขนาดใหญ่กลางห้อง แก้วแต่ละตัวมี
สัญลักษณ์พิทักษ์เส้นเวลาสลักไว้ ชรร์คและมัทชินั่งตรงข้ามกัน ริณญานั่ง
ข้างมัทชี เคนตะนั่งข้างชรร์ค ส่วนกลุ่มเพื่อนยุคปัจจุบันนั่งเรียงกันอีกฟาก

“สรุปสถานการณ์โดยละเอียด” ชรรถ์เริ่มต้น “เคนตะ ฉายภาพขึ้นจอ”

เคนตะแตะแท็บเล็ต ภาพสามมิติของเส้นเวลาปรากฏขึ้นกลางโถ่ประชุม ฉายแสงสว่างเรืองรองไปทั่วห้อง ภาพเส้นใยจำนวนมหาศาลถักทอเป็นโครงข่ายซับซ้อนสวยงาม แต่ตอนนี้มีเส้นใยหลายเส้นเปลี่ยนเป็นสีดำและเริ่มขาดออกจากกัน

“จากข้อมูลทั้งหมด” เคนตะเริ่มรายงาน “เราพบความผิดปกติสามจุดหลัก:

จุดแรก — ยุคอาณาจักรขอมโบราณ ช่วงการแย่งชิงบัลลังก์ ความผิดปกติระดับวิกฤต มีกองกำลังแห่งความมืดของมอร์กัสจำนวนมากเคลื่อนไหวอยู่แล้ว เส้นเวลาบางส่วนเริ่มถูกบิดเบือน เป้าหมายหลักคาคือการทำลาย ‘พระชรรค์ดาบเทวดา’ ก่อนที่เราจะค้นพบ

จุดที่สอง — ยุคปัจจุบัน บริเวณเขาพนมรุ้ง รอยร้าวมิติกำลังจะเปิดออก คาคาว่าเป็นแผนการเพื่อดูดกลืนพลังงานธรรมชาติของโลก

จุดที่สาม — ยุคอาณาจักรทวารวดีตอนต้น สัญญาณเตือนระดับปานกลาง
แต่ยังไม่พบการเคลื่อนไหวของกองกำลังมืด คาดว่าเป็นเป้าหมายรอง”

“แล้วประมุขิจักรวาลล่ะ?” ธามถามขึ้นบ้าง

“ประมุขิตีหลักของ MIIC ถูกปิดกั้นด้วยบททดสอบจิตใจได้สำนึก” ริณญาต
อบ “ทีมเทคนิคพยายามเปิดใช้งานแต่ล้มเหลวทั้งหมด เราจำเป็นต้องหา
ผู้ผ่านบททดสอบนี้ให้ได้”

“บททดสอบเป็นยังไง?” เจนถามต่อ

“จากข้อมูลที่มี” เคนตะตอบ “ประมุขิตีจะทดสอบจิตใจของผู้เข้าใช้ ว่ามี
ความมุ่งมั่นเพียงพอที่จะข้ามเวลาโดยไม่ให้ความทรงจำหรืออารมณ์
ส่วนตัวมาบิดเบือนเส้นทางประวัติศาสตร์ หากจิตใจไม่มั่นคงพอ จะถูกฝัง
ในอดีตหลอกหลอนและอาจหลงทางในมิติได้ตลอดเวลา”

ทุกคนนั่งเงียบไปครู่หนึ่ง ต่างครุ่นคิดถึงความหมายของบททดสอบนี้

“น่ากลัวจัง...” หมอหนึ่งพิมพ์

“แต่เราจำเป็นต้องลอง” มัทชีเอ่ยขึ้น น้ำเสียงหนักแน่น “ไม่มีเวลาให้เรา
ลังเลแล้ว”

ทันใดนั้นเอง

เสียงสัญญาณเตือนภัยดังขึ้นอีกครั้ง แต่คราวนี้ต่างออกไป มันเป็นเสียง
กังวานต่ำลึกคล้ายเสียงระฆังโบราณที่ตั้งก้องมาจากทุกทิศทาง แสงไฟใน
ห้องเริ่มกระพริบและเปลี่ยนเป็นสีแดงเข้มขึ้นเรื่อย ๆ

“เกิดอะไรขึ้น?!” ชรค์ลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว

“ตรวจพบการบุกรุก!” เจ้าหน้าที่จากห้องควบคุมตะโกนผ่านเครื่องสื่อสาร

“มีสัญญาณพลังงานประหลาดแทรกซึมเข้ามาในระบบของ MIIC!”

“บนหน้าจอ!” เจนชี้ไปที่จอภาพขนาดใหญ่ที่ติดอยู่บนผนัง

จอภาพทุกจอในห้องประชุมเปลี่ยนเป็นภาพเดียวกัน ภาพของความว่างเปล่าสีดำสนิท ท่ามกลางความมืดนั้น ปรากฏดวงดาวสามดวงเรียงแสงสลับกันไป

ดวงดาสด่างฉาน... ดวงดาสีเงินเย็นเยียบ... และดวงดาสีดำสนิท

“ดวงดาวสามดวง...” มัทชีกระซิบเสียงสั่น “นั่นคือมอร์กัส...”

ดวงดาวทั้งสามบนจอภาพจ้องมองตรงมาที่ทุกคนราวกับมองทะลุมิติเข้ามา พลันเสียงหัวเราะต่ำ ๆ ก็ดังก้องไปทั่วห้อง ราวกับมาจากทุกทิศทาง

“ยินดีต้อนรับสู่มหาสงครามพิทักษ์เส้นเวลา...” เสียงนั้นแหบพร่าและเต็มไปด้วยความเย้ยหยัน “ซอร์ค... มัทชี... เจ้าทั้งคู่พร้อมที่จะเสียทุกอย่างอีกครั้งหรือยัง?”

พรรคก้าวขึ้นไปยังหน้ามัทซีโดยอัตโนมัติราวกับเป็นเกราะป้องกัน “มอร์กัส... เจ้าต้องการอะไรจากเส้นเวลาเหล่านี้กันแน่?”

“สิ่งที่ข้าต้องการ... คือการลบล้างความผิดพลาดของจักรวาล” มอร์กัสตอบ “เส้นเวลาทั้งหมดที่เชื่อมต่อกับสายเลือดของพวกเจ้า จะต้องถูกทำลายให้สิ้นซาก เพื่อเปิดทางให้จักรวาลได้เริ่มต้นใหม่... ภายใต้การควบคุมของข้า”

“เจ้าบ้าที่สุด!” มัทซีตะโกนขึ้น “ไม่มีทางที่เราจะยอมให้เจ้า!”

“อารมณ์...” มอร์กัสหัวเราะเยาะ “เจ้าทั้งคู่ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าความโกรธของข้าลึกแค่ไหน... แต่ไม่เป็นไร... ข้าจะรอ... รอให้เจ้าทั้งคู่เดินทางมาหาข้าที่ปลายทางของกาลเวลา...”

“แต่อย่าลืม...” ดวงตาทั้งสามหรือลง ราวกับจ้องมองลึกเข้าไปในจิตวิญญาณของทั้งคู่ “ทุกอย่างก้าวที่เจ้าเดิน... จะมีเงามืดตามติดไปเสมอ...”

เสียงหัวเราะค่อย ๆ จางหายไปพร้อมกับภาพบนจอที่กลับสู่ภาวะปกติ
แสงไฟในห้องกลับมาสว่างตามเดิม แต่บรรยากาศกลับเต็มไปด้วยความ
ตึงเครียด

“มันแสดงผลออกมาให้เห็นว่ามันร้ายกาจขนาดไหน...” ธิณญาพูดพลาง
ถอนหายใจ “การแทรกซึมระบบของ MIIC ได้โดยไม่ทิ้งร่องรอย...
แปลว่ามันมีสายลับหรือช่องทางบางอย่างที่เราไม่รู้”

“หรืออาจเป็นเพราะพลังงานของมันแข็งแกร่งเกินกว่าระบบป้องกันของ
เราจะต้านทานได้” เคนตะเสริม น้ำเสียงกังวล

“ไม่ว่าจะเป็นเพราะอะไร” ชรรค์หันมาพูดกับทุกคน น้ำเสียงเด็ดเดี่ยว

“เราต้องเริ่มปฏิบัติการทันที เราไม่มีเวลาให้มอร์กัสได้เปรียบมากกว่านี้”

“พี่ชรรค์... แล้วเราจะเริ่มจากตรงไหน?” มัทธีถาม

“เราต้องผ่านประตูมิติจักรวาลให้ได้ก่อน” ชรรค์ตอบ “เพราะถ้าเราไปถึง
ยุคอาณาจักรขอมโบราณช้าเกินไป มอร์กัสอาจทำลายพระชรรค์ดาบเทวดา

ได้สำเร็จ และถ้ามันทำสำเร็จ ทุกเส้นเวลาจะพังทลาย”

“แต่ประมุขมิติถูกปิดกั้นด้วยบททดสอบจิตใต้สำนึก...” เจนท้วง “แล้วใครจะผ่านเข้าไปได้?”

ขรรค์มองหน้าเพื่อน ๆ ทุกคนทีละคนก่อนจะพูด “เราไม่รู้ว่าใครจะผ่านบททดสอบได้บ้าง แต่สิ่งที่เรารู้คือ... บททดสอบนี้เกี่ยวข้องกับรากเหง้าของสายเลือดและยุคอาณาจักรขอมโบราณ ซึ่งหมายความว่า...”

เขาหันมามองมัทธี “เราสองคนมีโอกาສสูงที่สุด”

มัทธีพยักหน้า “เพราะสายเลือดของเราผูกพันกับอาณาจักรเขมรราชและขอมโบราณ... ใช่ไหม?”

“ใช่” ธิณญาพยักหน้าเสริม “แต่บททดสอบจิตใต้สำนึกไม่ได้วัดแค่สายเลือด แต่มันวัดความมั่นคงของจิตใจ ความกล้าหาญ และความพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับความจริงที่อาจเจ็บปวด”

“ความจริงที่อาจเจ็บปวด...” มัทซึทวนคำเบา ๆ นึกถึงคำพูดของมอร์กัส ที่บอกว่าพวกเขาจะต้องพบกับความจริงของครอบครัวที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง

“มัทซึ” ชรรคมองน้องสาวด้วยสายตาอ่อนโยน “เจ้ายังจำสิ่งที่พ่อเคยเล่า ให้ฟังได้ไหม... เรื่องต้นตระกูลของเราที่เกี่ยวข้องกับอาณาจักรขอมโบราณ?”

มัทซึนึกทบทวนความทรงจำในวัยเด็ก “พ่อเคยเล่าว่า... บรรพบุรุษของเรา เป็นนักรบระดับสูงในราชสำนักขอมโบราณ... และมีรุ่นหนึ่งที่ต้องเลือกระหว่างความจงรักภักดีต่อราชบัลลังก์กับความถูกต้อง...”

“และนั่นคือจุดที่เส้นเวลาอ่อนแอที่สุด” เคนตะเสริม “เพราะเหตุการณ์นั้นเป็นเหตุการณ์ที่ยังไม่มีผลสรุปแน่ชัดในประวัติศาสตร์ มันเป็นช่องโหว่ที่มอร์กัสสามารถใช้บิดเบือนได้”

“ดังนั้น...” ชรรค์ประกาศ “ภารกิจแรกของเราคือการผ่านบททดสอบจิตใจสำนึกและเปิดประตูมิติจักรวาลไปยังยุคอาณาจักรขอมโบราณให้ได้”

“แล้วเราล่ะ?” ธามถาม “พวกเราจะไปด้วยยังง?”

“พวกเราจะแบ่งทีมกัน” ชรรค์ตอบ “ทีมแรกคือทีมข้ามเวลา

ประกอบด้วยฉัน มัทชี ธิณญา และเคนตะ จะพยายามผ่านประตูมิติ

จักรวาลไปยังยุคขอมโบราณ

ส่วนทีมที่สอง คือพวกธาม เจน และหมอหนึ่ง จะอยู่ที่ MIIC เพื่อเฝ้าระวัง

และรับมือกับเหตุการณ์ที่เขापนมรู้ หากมอร์กัสส่งกองกำลังมีดมา เรา

ต้องหยุดมันไว้ให้ได้”

“เดี๋ยวก่อนสิ” เจนแย้ง “เราควรอยู่ครบทีมเดียวกันไม่ดีกว่าเหรอ? แยก

ทีมแบบนี้ถ้าเกิดอะไรขึ้นจะช่วยเหลือกันได้ยังง?”

“เราไม่มีทางเลือก” ชรรค์อธิบาย “มอร์กัสเปิดแนวรบหลายด้านพร้อมกัน

เพื่อให้เรารวมพลัง หากเราทุกคนข้ามเวลาไปด้วยกัน ยุคปัจจุบันจะไม่

มีใครป้องกัน และถ้ามันดูดกลืนพลังงานจากเขापนมรู้ได้สำเร็จ มันจะ

ส่งผลกระทบต่อเส้นเวลาในอดีตด้วย”

“ฉันเข้าใจ...” ฮามพยักหน้า “พวกเราจะจัดการฝั่งนี้เอง นายวางใจได้”

“ขอบคุณ” ขรรค์พยักหน้าตอบ น้ำเสียงจริงจัง

เวลาผ่านไปสิบนาที

ทุกคนเคลื่อนพลไปยังส่วนปฏิบัติการพิเศษที่ลึกที่สุดของ MIIC ซึ่งเป็นที่ตั้งของประตูดิจิทัล

เมื่อประตูเหล็กขนาดใหญ่เปิดออก แสงสีฟ้าครามกลาง ๆ ก็สาดส่องออกมาจากภายในห้องทรงกลมขนาดมหึมา ตรงกลางห้องมีแท่นหินโบราณตั้งอยู่ บนแท่นมีวงแหวนโลหะสูงใหญ่สามวงซ้อนกัน หมุนช้า ๆ ราวกับมีชีวิต ภายในวงแหวนเต็มไปด้วยพลังงานสีฟ้าเรืองแสงคล้ายน้ำวนที่ไหลวนไม่หยุดนิ่ง

“นี่คือประตูดิจิทัล” เคนตะเอ่ยขึ้นเสียงแผ่ว “อายุของมันมากกว่า

พันปี ถูกสร้างโดยอารยธรรมที่เราไม่รู้จัก และถูกค้นพบโดยทีมสำรวจของ MIIC เมื่อสิบปีก่อน”

“สวยจัง...” มัทชีพืมพำ มองแสงสีฟ้าเรืองรองอย่างเคลิบเคลิ้ม

แต่ทันใดนั้นเอง แท่นหินก็เปล่งเสียงกังวานลึก และวงแหวนทั้งสามเริ่ม หมุนเร็วขึ้น แสงสีฟ้าเปลี่ยนเป็นสีม่วงเข้ม และคลื่นพลังงานประหลาดก็ แผ่ออกมาจากวงแหวน

“เกิดอะไรขึ้น?!” ริณญาตะโกนถาม

“ประตูกำลังตอบสนองต่อใครบางคน!” เคนตะตรวจสอบแผงควบคุม อย่างรวดเร็ว “ระบบตรวจพบสัญญาณชีพที่เข้ากันได้... มันกำลังจะเปิด!”

“ใคร?” ชรรค์ถาม แต่มองไปยังมัทชีโดยอัตโนมัติ

มัทชียืนนิ่ง ดวงตาสีฟ้าครามของเธอกำลังถูกดึงดูดด้วยแสงสีม่วงจากวงแหวน เธอรู้สึกถึงพลังบางอย่างที่กำลังเรียกหาเธอ ราวกับเสียงเพลง

โบราณที่คุ้นเคยอย่างประหลาด

“มัทชี...” ชรรค์เรียกเสียงเข้ม “ถอยออกมาก่อน!”

แต่มัทชีไม่ขยับ ร่างของเธอสั่นเทาเล็กน้อย ดวงตาจับจ้องท้วงแหวนไม่ละ
สายตา “พี่ชรรค์... ฉันได้ยินเสียง...”

“เสียงอะไร?” ชรรค์ถาม

“เสียงของ... แม่...” มัทชีตอบเสียงสั่น “แม่กำลังเรียกฉัน... จากอีกฟาก
หนึ่งของประตู”

ทุกคนชะงักกัน “แม่?” ชรรค์ทวนคำด้วยความตกใจ “เป็นไปได้ยังไง...
แม่จากไปแล้ว...”

“ฉันไม่รู้...” มัทชีส่ายหน้า น้ำตาเริ่มคลอเบ้า “แต่มันได้ยินชัดเจน... แม่
บอกให้ฉันเข้าไป... บอกว่าพระชรรค์ดาบเทวดากำลังรอเธออยู่...”

ทันใดนั้น คลื่นพลังงานจากวงแหวนก็แผ่ขยายรุนแรงขึ้น กระแสลมเวท
มนตร์พัดกระโชกไปทั่วห้อง แสงสีม่วงสว่างจ้าจนทุกคนต้องยกมือบังตา

“นี่มัน... บททดสอบจิตใต้สำนึกกำลังเริ่มขึ้นแล้ว!” ริณญาตะโกนเสียง
เครียด “มันกำลังทดสอบมัทซี!”

ขรรค์รีบวิ่งเข้าไปหา แต่วงแหวนก็เปล่งพลังผลักเขาออกไปอย่างแรงจน
กระเด็นล้มลงกับพื้น

“พี่ขรรค์!” มัทซีหันมามองด้วยความตกใจ

“ไม่ต้องห่วงฉัน!” ขรรค์รีบตะโกนตอบพลางลุกขึ้นยืน “มัทซี ตั้งสติ! นี่
มันคือบททดสอบ! เจ้าต้องมีสติและสมาธิ!”

มัทซีหันกลับไปมองวงแหวน หายใจลึก ๆ พยายามควบคุมจิตใจให้นิ่ง
แต่เสียงของแม่ยังคงดังก้องอยู่ในหัวของเธอ

“ลูก... มาหาแม่...”

“แม่อรอุกอยู่... ที่นี่... อีกฟากของประตู...”

“พระขรรค์ดาบเทวดากำลังรอ... มาหาแม่เร็ว ๆ...”

น้ำตาของมัทซีไหลลงอาบแก้ม ความโหยหาผู้เป็นแม่ที่จากไปตั้งแต่เธอยังเด็กทวีความรุนแรงขึ้น เธออยากจะวิ่งเข้าไปในประตูโดยไม่ลังเล แต่ลึก ๆ แล้วเธอรู้ว่านี่คือกับดักของบททดสอบ

“ไม่...” มัทซีพึมพำกับตัวเอง “แม่จากไปแล้ว... แม่จะอยู่ในนั้นได้อย่างไร...”

ภาพนิมิตที่เธอเห็นคือความทรงจำเก่า ๆ ที่ถูกบิดเบือนเพื่อทดสอบจิตใจของเธอ เธอรู้ดีว่าหากปล่อยให้ความรู้สึกโหยหาครอบงำ เธอจะหลงทางในมิติแห่งความทรงจำและไม่สามารถกลับออกมาได้

มัทซีหลับตาลงสนิท สองมือแนบกับหน้าอก ตั้งสมาธิจดจ่อกับลมหายใจของตัวเอง

“แม่... หนูรักแม่... แต่หนูต้องไปเพื่อปกป้องทุกคน...”

“หนูจะไม่หลงในภาพลวง...”

“หนูจะผ่านบททดสอบนี้... เพื่อทุกคนที่หนูรัก...”

แสงสีม่วงค่อย ๆ จางลง กระแสลมเบาลงเรื่อย ๆ วงแหวนหมุนช้าลงและ
กลับเป็นสีฟ้าครามตามเดิม มัทซึนนิ่งอยู่ในท่าเดิมหลายวินาทีก่อนจะ
ค่อย ๆ ลืมตาขึ้น

“ผ่านแล้ว...” เธอกระซิบเสียงแผ่ว

“มัทซึ!” ขรศรีรีบวิ่งเข้าไปหาน้องสาว ตรวจสอบอาการ “เป็นยังไงบ้าง? เจ้า
โอเคไหม?”

“นั่น... ไม่เป็นไร” มัทซึตอบพลางเช็ดน้ำตา “มันแค่... มันพยายามหลอก
ฉัน”

“เจ้าเข้มแข็งมาก” ขรค์พูดด้วยน้ำเสียงภูมิใจ

“แต่นี้เป็นแค่การทดสอบแรกเท่านั้น...” ธิณญาพูดขึ้น “ประตูยังคงปิดอยู่
หมายความว่ายังมีผู้ที่ต้องผ่านบททดสอบอีก...”

“นั่น” ขรค์ตอบทันที ก่อนจะเดินไปยืนตรงหน้าแท่นหิน “ปล่อยให้ฉัน
ลองบ้าง”

“พี่ขรค์...” มัทชีจับแขนพี่ชายไว้แน่น “ระวังตัวนะ...”

“เจ้าอยู่ข้างหลังฉัน” ขรค์ส่งยิ้มบาง ๆ ให้ “เราจะผ่านมันไปด้วยกัน”

ขรค์ยืนตรงหน้าวงแหวน สายตามุ่งมั่นแน่วแน่ ไม่ถึงสามวินาทีต่อมา
แสงสีม่วงก็เปล่งประกายขึ้นอีกครั้ง คราวนี้รุนแรงกว่าตอนมัทชีหลายเท่า

“ขรค์!” ธารตะโกนด้วยความตกใจ

แต่นายเหนื่อธามไม่ทันได้เข้าไปช่วย เพราะคลื่นพลังงานมหาศาลก็แผ่
ขยายออกอย่างรุนแรง แสงสีม่วงเปลี่ยนเป็นสีดำสนิท เสียงคำรามต่ำ ๆ
ดังก้องออกมาจากวงแหวน

“มันแรงกว่าเดิม!” เคนตะตะโกนผ่านเสียงลม “บททดสอบของซรรค์ยาก
กว่ามัทซีหลายเท่า!”

มัทซีมองพี่ชายด้วยหัวใจที่เต้นระรัว เธอไม่รู้ว่าพี่ชายกำลังเผชิญกับภาพ
ลวงอะไรอยู่ในตอนนี้ แต่เธอเชื่อมั่นในตัวเขา...

ภายในจิตใต้สำนึกของซรรค์

ความมืดทึบปกคลุมทุกสรรพสิ่ง ทิวทัศน์แห่งจิตใต้สำนึกกว้างเปล่าไร้
จุดหมาย ไม่มีภาพลวงตา ไม่มีเสียงเรียกจากอดีต มีเพียงแต่ความเงียบงัน
...

แต่นั้นแหละคือสิ่งที่ซรรค์กลัวที่สุด

การอยู่คนเดียว... ในความว่างเปล่าที่ไร้ผู้คน...

“ขรรค์...” เสียงหนึ่งดังขึ้น มันเป็นเสียงที่เขาจำได้ดี เป็นเสียงของมัทซี...

“พี่ขรรค์... มาหานันสิ...” เสียงของมัทซีดังแว่วมาจากที่ใดที่หนึ่ง

ขรรค์หันไปมองรอบตัว แต่มองเห็นเพียงความมืด “มัทซี?”

“พี่ขรรค์... ฉันกลัว...” เสียงนั้นดังขึ้นอีก “ช่วยฉันด้วย...”

“มัทซีอยู่ไหน?!” เขาตะโกนถาม แม้รู้อยู่แก่ใจว่านี่คือภาพลวง

“ฉันอยู่ในความมืด... พี่ไม่เห็นฉันหรือ?” เสียงตอบกลับมา

ขรรค์หับตาลง พยายามตั้งสมาธิ “นี่ไม่ใช่ความจริง... มัทซีอยู่ข้างนอก...

เธอปลอดภัย...”

“พี่ไม่รักฉันแล้วเหอ...” เสียงของมัทธีเริ่มสั่นเครือ “พี่ทิ้งฉัน... ทิ้งให้ฉัน
อยู่คนเดียวในความว่างเปล่า...”

“ไม่ใช่...” ชรรค์สายหน้า “ฉันไม่เคยทิ้งเจ้า... และจะไม่มีวันทิ้งเจ้า...”
ความมืดรอบตัวเริ่มสั่นไหว ภาพต่าง ๆ ปรากฏขึ้นอย่างรวดเร็วราวกับ
ภาพยนตร์ ภาพวัยเด็กของเขาและมัทธี ภาพครอบครัวที่มีความสุข ภาพ
วันแรกที่พวกเขาค้นพบพลังพิเศษของตัวเอง ภาพวันที่แม่จากไป... และ
ภาพสุดท้าย... ภาพที่เพื่อนและคนรักทุกคนหายไปทีละคน...

“พี่ชรรค์...” เสียงของคนทุกคนในชีวิตของเขาดังพร้อมกัน “อย่าทิ้งเราไป
...”

“นี่คือบททดสอบ...” ชรรค์พิมพ์ปากกับตัวเอง “มันไม่ได้ทดสอบความกลัว
... มันทดสอบความรับผิดชอบ...”

เขาสีลมตาขึ้น ดวงตาแว่นแฉ “ฉันรู้ว่าสิ่งที่ฉันเห็นคืออนาคตที่อาจเกิดขึ้น
หากฉันล้มเหลวในการปกป้องเส้นเวลา และฉันรู้ว่านี่คือภาพหลง... แต่ฉัน

จะไม่หนีจากความจริงข้อนี้...”

“ฉันจะเผชิญหน้ากับมัน... และฉันจะไม่ยอมให้มันเกิดขึ้น...”

แสงสีขาวสว่างจ้าพุ่งออกมาจากกลางอกของซรรค์ แสงนั้นแผ่ขยายออกไป
รอบตัว กลืนกินความมืดทั้งหมดจนหมดสิ้น ภาพลวงตาทั้งหลายแตก
สลายหายไปราวกับกระจกที่ถูกทุบทำลาย

กลับสู่โลกภายนอก

แสงสีม่วงจากวงแหวนค่อย ๆ จางลง ตามด้วยเสียงเจิบงันของทุกคนที่
เฝ้ามองด้วยลึนระทึก ซรรค์ยืนนิ่งอยู่ที่เดิม เหงื่อซึมทั่วใบหน้า แต่ดวงตา
ยังคงแน่วแน่ไม่เปลี่ยน

“ผ่านแล้ว...” เขาเอ่ยเสียงต่ำ

ทันใดนั้น วงแหวนทั้งสามของประตูดิถีก็หมุนเร็วขึ้นอย่างน่าประหลาด

แสงสีฟ้าครามสว่างจ้าจนแทบมองไม่เห็นสิ่งใด สายฟ้าเล็ก ๆ แลบอกมา
จากวงแหวน เกิดเป็นประตูลังงานสีฟ้าที่เปิดกว้างขึ้นตรงกลาง
“ประตุมิติเปิดแล้ว!” เคนตะตะโกนด้วยความดีใจ

“ทั้งคู่ผ่านบททดสอบจิตใจได้อ่านึก!” ริณญากล่าวเสียงตื่นเต้น

มัทชีรีบวิ่งเข้าไปจับมือพี่ชายแน่น ทั้งสองคนมองหน้ากันด้วยความ
ภาคภูมิใจและความมุ่งมั่นที่เต็มเปี่ยม

“เราผ่าน...” มัทชีพูดยิ้มทั้งน้ำตา

“ใช่...” ขรรค์บิบบมือเธอกลับ “แต่ความจริงที่รออยู่เบื้องหน้า... ยากกว่านี้
มาก”

“เราจะผ่านมันไปด้วยกัน” มัทชีพูดหนักแน่น

ขรรค์หันไปมองเพื่อน ๆ ที่เหลือ “เคนตะ ริณญา เตรียมตัวให้พร้อม แล้ว

เราจะเข้าไปด้วยกัน ส่วนพวกธาม เจน และหมอหนึ่ง ฝากดูแล MIIC
และยุคปัจจุบันด้วย”

“วางใจได้” ธามตอบ ก่อนจะเดินเข้ามาตบไหล่ขรรค์ “นายและมัทชีะวัง
ตัวด้วย”

“เจอกันเมื่อกลับมา” เจนยิ้ม

“ขอให้โชคดี” หมอหนึ่งกล่าว

ขรรค์และมัทชีหันกลับมาองประตูมิติที่เปิดรออยู่ตรงหน้า แสงสีฟ้าคราม
สะท้อนในดวงตาของทั้งคู่ ราวกับความหวังท่ามกลางความมืดมนของ
สงครามที่รออยู่

“พี่ขรรค์...” มัทชีเอ่ยขึ้นเบา ๆ “ฉันรู้สึกว้าว... เมื่อเราข้ามประตูนี้ไป เรา
จะได้เจอกับความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าที่เราเคยรู้”

“ใช่...” ขรรค์ตอบ “และไม่ว่าความจริงนั้นจะเป็นอย่างไร... เราจะผ่านมัน

ไปด้วยกัน”

สองพี่น้องก้าวเท้าเข้าสู่ประตูมิติพร้อมกัน ร่างของทั้งคู่ค่อย ๆ ถูกกลืน
หายไปในแสงสีฟ้าครามอันเจิดจ้า...

บทส่งท้ายตอนที่ 1

ประตูมิติได้เปิดออกแล้ว เส้นทางสู่ยุคอาณาจักรขอมโบราณเริ่มต้นขึ้น
ท่ามกลางบททดสอบแห่งจิตใจที่พวกเขาเพิ่งผ่านพ้นมาเพียงก้าวแรก

แต่สิ่งที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า... คือสงครามแย่งชิงบัลลังก์อันโหดร้าย ความ
จริงอันน่าตกตะลึงที่เชื่อมโยงกับสายเลือดของครอบครัว และศัตรูผู้มี
ดวงตาสามดวงที่มองเห็นทุกการเคลื่อนไหว...

มหาสงครามพิทักษ์เส้นเวลา ได้เริ่มต้นขึ้นอย่างแท้จริงแล้ว

ตอนที่ 2

การฝึกสมาธิขั้นที่ 6: ก้าวข้ามขีดจำกัดแห่งจิตและ
นิमितมรณะ

การฝึกสมาธิขั้นที่ 6: ก้าวข้ามขีดจำกัดแห่งจิตและนิमितมรณะ

ณ ชายขอบของมิติระหว่างเวลา

แสงสีฟ้าครามจากประตุมิติจักรวาลโอบล้อมร่างของขรรค์ มัทธี ริณญา
และเคนตะเอาไว้ ทุกคนรู้สึกถึงแรงดึงดูดมหาศาลที่กระซากร่างกายให้พุ่ง
ทะยานไปข้างหน้า รวากับถูกกลืนเข้าไปในวังวนแห่งแสงและเงาที่ปั่นป่วน
สลับกันไปไม่หยุดนิ่ง

ภาพที่ปรากฏตรงหน้าคือเส้นใยแห่งกาลเวลานับล้านเส้นที่ทอดยาว
สลับซับซ้อน บางเส้นเรืองแสงสีทองสวยงาม บางเส้นหมองคล้ำราวกับ

กำลังจะดับสูญ และบางเส้นถูกปกคลุมด้วยเส้นใยสีดำที่คืบคลานราวกับ
เชื้อร้ายที่กำลังกัดกิน

“ทุกคนจับมือกันไว้ให้แน่น!” ชรรค์ตะโกนขึ้นท่ามกลางกระแสพลังงานที่
พัดกระหน่ำ เขาเอื้อมมือไปจับมัทซึไว้แน่น ขณะที่มืออีกข้างจับต้นแขน
ของเคนตะ ส่วนมัทซึก็จับมือริณญาไว้ไม่ยอมปล่อย

“เรากำลังจะถึงแล้ว!” เคนตะตะโกนกลับ ดวงตาเบิกกว้างมองปลายทางที่
สว่างจ้าอยู่เบื้องหน้า “แต่มีพลังงานประหลาดแทรกเข้ามาในเส้นทาง!
ระบบแสดงพิกัดที่ไม่ตรงกับที่ตั้งไว้!”

“หมายความว่าไง?!” ริณญาถามเสียงเครียด

“คือ... มันเหมือนกับว่า... มีใครบางอย่างกำลังดัดแปลงเส้นทางของเรา!”
เคนตะตอบพลางก้มมองแท็บเล็ตเวทมนตร์ที่เกาะติดอยู่กับข้อมือ

“มออร์กัส...” ชรรค์พึมพำ สีหน้าเคร่งเครียด

ทันใดนั้นเอง แรงสั่นสะเทือนมหาศาลก็ปะทุขึ้นรอบตัวทุกคน คลื่น
พลังงานสีดำสนิทพุ่งเข้าโจมตีกลุ่มของพวกเขาจากทุกทิศทาง แสงสีฟ้า
ครามที่โอบล้อมอยู่เริ่มแตกกระจายเป็นเสี่ยง ๆ
“ประคองสมาธิไว้!” เสียงของมัทซึดังขึ้นอย่างเด็ดเดี่ยว “เราต้องรวมพลัง
กัน!”

สองพี่น้องสบตากันเพียงเสี้ยววินาทีก็เข้าใจตรงกัน ทั้งคู่หลับตาลงและ
ปล่อยพลังเวทมนตร์ออกจากร่างกาย แสงสีทองของซอร์ดและแสงสีฟ้า
ของมัทซึผสานรวมกันเป็นเกราะป้องกันทรงกลมขนาดใหญ่ที่โอบล้อมทุก
คนไว้

คลื่นพลังงานสีดำจากมอร์กัสโถมเข้าใส่เกราะอย่างรุนแรงราวกับคลื่นทะเล
ที่ซัดเข้าหาดิน เกราะของทั้งคู่สั่นสะเทือนรุนแรง แต่ไม่แตกสลาย

“มันแรงมาก...” ซอร์ดก็ดพ่นกล่าว พยายามส่งพลังคำจูนเกราะไว้ไม่ให้
พังทลาย

“แต่เราต้องผ่านไปให้ได้!” มัทชีตะโกนสวนกลับ พลั้งสีฟ้าจากร่างของเธอ
พุ่งพละ่านขึ้นราวกับเปลวเพลิงแห่งท้องทะเล

ช่วงเวลาวิกฤตนั้นเอง เสียงกระซิบของมอร์กัสก็ดังแทรกเข้ามาในหัวของ
ทั้งคู่อ

“เจ้าแข็งแกร่งขึ้น... ชรรค์... มัทชี... แต่นั่นยังไม่เพียงพอที่จะหยุดยั้งข้า
...”

“จงมา... จงมาหาข้าที่อาณาจักรขอมโบราณ... และพบกับความจริงที่เจ้า
ไม่อาจหลีกหนี...”

เสียงนั้นหัวเราะเย้ยเยียบก่อนจะจางหายไปพร้อมกับคลื่นพลังงานสีดำที่
สลายตัวลงทีละน้อย เกราะป้องกันของสองพี่น้องยังคงมั่นคงอยู่ ท่ามกลาง
ความมืดมิดที่เริ่มสว่างขึ้นเรื่อย ๆ

“เรากำลังถึงทางออก!” เคนตะตะโกนขึ้นชี้ไปข้างหน้า

แสงสว่างเจิดจ้าปรากฏเบื้องหน้าทุกคน ร่างทั้งสี่ถูกแรงดึงดูดมหาศาล
กระซอกให้พุ่งทะลุผ่านออกไป...

ณ ป่าลึก — อาณาจักรขอมโบราณ กว่าพันปีก่อนกาลปัจจุบัน

เสียงนกร้องยามเช้าตรู่ดังแว่วเข้ามาในหู พร้อมกับกลิ่นดินชื้น ๆ และไอ
หมอกที่ลอยละล่องท่ามกลางแสงแดดอ่อนยามรุ่งอรุณ

ขรรค์ลิ้มตาชื่นซ้ำ ๆ พร้อมกับความรู้สึกเจ็บแปลบที่แผ่ซ่านไปทั่วร่างราว
กับถูกทุบตีมาเป็นเวลานาน เขาค่อย ๆ พยุงตัวลุกขึ้นนั่ง มองไปรอบ ๆ
พบว่าตัวเองนอนอยู่บนพื้นดินชื้นและไฉ่ต้นไม้ใหญ่ขนาดมหึมา กิ่งก้าน
แผ่กว้างปกคลุมท้องฟ้าเอาไว้นแทบมองไม่เห็นแสงแดด

“ทุกคน...” เขาพิมพ์้ำ แล้วรีบกวาดตามองหาคนอื่น ๆ

มัทชินนอนอยู่ห่างออกไปไม่กี่โหล่นัก ริณญานอนพิงรากไม้ใหญ่ ส่วนเคนตะ
นอนคว่ำหน้าอยู่บนกองใบไม้แห้ง โชคดีที่ทุกคนดูเหมือนจะยังมีสัญญาณ
ชีพปกติ

“มัทชี!” ขรรค์รีบคลานเข้าไปหาน้องสาว ตะลึงเบา ๆ “ตื่นเถอะ มัทชี”

มัทชีค่อย ๆ ลืมตาขึ้น ดวงตาสีฟ้าครามหรีปรีด้วยความมึนงง “พี่ขรรค์... เรามาถึงแล้วหรือ?”

“น่าจะใช่” ขรรค์ตอบพลางมองไปรอบ ๆ “แต่เราไม่รู้ที่เราอยู่ที่ไหน ตรงไหนของอาณาจักรขอมโบราณ และห่างจากจุดหมายที่เราต้องการแค่ไหน”

“ช่วยด้วย...” เสียงครางของเคนตะดังขึ้น “หัวฉันเหมือนถูกช้างเหยียบเลย...”

ทุกคนค่อย ๆ ฟันตัวและรวมตัวกันได้ต้นไม้ใหญ่ สภาพของทุกคนคล้ายคลึงกันคือเสื้อผ้าขาดวินเล็กน้อย บางคนมีรอยฟกช้ำตามร่างกาย แต่ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บสาหัส

“เราผ่านประตูมิติมาได้...” รินญาพูดพลางนวดขมับเบา ๆ “แต่เส้นทางถูกมอร์กัสแทรกแซง พิกัดที่เรามาถึงอาจคลาดเคลื่อน”

“คลาดเคลื่อนแค่ไหน?” มัทชีถาม

“ไม่รู้” เคนตะตอบพลางก้มดูอุปกรณ์ “แท็บเล็ตเวทมนตร์ของฉันใช้การไม่ได้... เหมือนสนามพลังงานบางอย่างในยุคนั้นรบกวนการทำงานของมัน”

“อย่าบอกนะว่าเราไม่มีอุปกรณ์สื่อสารเลย” รินญาถาม

“เราต้องใช้วิธีดั้งเดิม” ขรรค์พูดขึ้น “ใช้ความรู้สึกและสัญชาตญาณ”

มัทชีหลับตาลงเพื่อสัมผัสพลังงานรอบ ๆ ตัว ผ่านไปครู่หนึ่งเธอก็ลืมตาขึ้นด้วยสีหน้าประหลาดใจ “ฉันรู้สึกได้ถึงพลังงานชาติที่บริสุทธิ์มาก... และ... เหมือนมีเสียงเรียกจากทิศตะวันออกเฉียงเหนือ”

“เสียงเรียกแบบเดียวกับที่ได้ยินก่อนเข้าประตูมิติหรือเปล่า?” ชรค์ถาม
 “ไม่...” มัทชีส่ายหน้า “มันเป็นเสียงที่แตกต่างออกไป... เหมือนเสียงสวด
 มนต์... หรือเสียงเพลงโบราณ... และมันกำลังเรียกฉันไปหา”

“พระชรค์ดาบเทวดา...” ริณญาพึมพำ

“อาจใช่” ชรค์พยักหน้า “เราต้องหาที่พักและหาคนในท้องถิ่นให้ได้ก่อน
 เราจะเดินทางกันโดยไม่รู้จักภูมิประเทศไม่ได้”

ครึ่งวันต่อมา

การเดินทางผ่านป่าดงดิบที่เต็มไปด้วยความชื้นและอันตรายเป็นไปอย่าง
 ยากลำบาก ทุกคนต้องใช้ไม้ยาวสำหรับเขี่ยใบไม้เพื่อป้องกันงูและสัตว์มี
 พิษที่อาจซ่อนตัวอยู่ตามพื้น ต้นไม้ขนาดใหญ่หลายต้นสูงเสียดฟ้า มี
 เถาวัลย์หนาแน่นเกาะเกี่ยวพันกันราวกับผืนผ้าใบสีเขียวขนาดยักษ์

“ป้านี้ช่างอุดมสมบูรณ์เหลือเกิน” เคนตะพูดพลางมองไปรอบ ๆ “ต้นไม้แต่ละต้นน่าจะมีอายุหลายร้อยปี”

“แล้วก็อันตรายด้วย” ริณญาตอบพลางก้าวข้ามรากไม้ขนาดมหึมาที่สูงถึงเอว

“เฮ้ย! นั่นอะไรนะ?!” เคนตะชี้ไปด้านหน้า

ทุกคนหยุดเดินพร้อมกัน เมื่อมองไปยังทิศทางที่เคนตะชี้ พวกเขาได้เห็นหลังคาศิลาแลงสีส้มแดงโผล่พ้นแนวต้นไม้ไกลออกไป แสงแดดยามบ่ายส่องกระทบทำให้แลเห็นเป็นประกายสวยงาม

“ปราสาทหิน...” มัทชีพิมพ์ด้วยความตื่นเต้น “เหมือนกับที่ฉันเห็นในนิมิต!”

“ต้องระวัง” ขรรค์เตือน “เรายังไม่รู้ว่าที่นั่นคืออะไร และไม่มีใครอยู่หรือเปล่า”

แต่ก่อนที่ทุกคนจะได้ถกเถียงกันต่อ เสียงฝีเท้ามาหลายตัวก็ดังมาจาก
 ด้านหลัง ทุกคนหันไปมองพร้อมกัน และพบกับกลุ่มชายฉกรรจ์ประมาณ
 สิบคนนั่งผ้าโสร่งสีน้ำตาลเข้ม สวมเสื้อเกราะหนังหยาบ ถือดาบและหอก
 ยาว ชี้ม้ามุ่งตรงเข้ามาหาพวกเขาอย่างรวดเร็ว

“หยุดอยู่กับที่!” ชายวัยกลางคนผู้เป็นหัวหน้ากลุ่มตะโกนสั่งด้วยภาษาที่
 ทุกคนเข้าใจได้อย่างน่าประหลาด “พวกเจ้าคือใคร? แต่งกายประหลาด
 นักร?”

“ภาษาขอมโบราณ...” เคนตะพึมพำ “แต่ทำไมเราถึงฟังเข้าใจ?”

“เป็นผลจากพลังของประตุมิติ” ริณญาตอบเสียงเบา “มันปรับภาษาให้ผู้
 เดินทางข้ามมิติสามารถสื่อสารกับคนในยุคที่ไปถึงได้”

ซรรค์ก้าวขึ้นไปยืนข้างหน้า สายตาแน่วแน่ “เราคือนักเดินทางมาจากแดน
 ไกล ไม่มีเจตนาร้ายใด ๆ ทั้งสิ้น”

“นักเดินทาง?” ชายหัวหนากลุ่มขมวดคิ้ว มองสำรวจชุดปฏิบัติการสีน้ำเงินเข้มของพรรคด้วยความสงสัย “แล้วเหตุใดจึงแต่งกายแปลกประหลาดเช่นนี้?”

“พวกเราจากดินแดนที่ห่างไกลออกไปมาก” พรรคตอบอย่างระมัดระวัง “ขอเพียงที่พักและอาหาร เราจะออกเดินทางต่อไปโดยเร็ว”

“ไม่ได้” ชายหัวหนากลุ่มปฏิเสธทันที “แผ่นดินนี้อยู่ในช่วงระงับภัยสงคราม ไม่มีการต้อนรับคนแปลกหน้า”

“ท่าน...” เสียงของมัทซึดังขึ้น เธอก้าวขึ้นมายืนเคียงข้างพรรค “เรากำลังตามหาปราสาทหินกลางป่าลึก... มีดาบศักดิ์สิทธิ์ปักอยู่บนแท่นบูชา...”

สีหน้าของชายหัวหนากลุ่มเปลี่ยนไปทันที ดวงตาเบิกกว้างด้วยความตกใจ “เจ้าพูดถึง... พระพรรคดาบเทวดา?”

“ท่านรู้จัก?!” มัทซึถามด้วยความตื่นเต้น

“ซำรู้เพียงตำนาน...” ชายหัวหนากลุ่มตอบเสียงต่ำ ก่อนจะหันไปสบตา กับลูกน้องของตน “ตำนานกล่าวว่ามิเพียงผู้ที่ถูกเลือกเท่านั้นจึงจะค้นพบ มันได้...”

เขาเงิบไปครู่หนึ่งก่อนจะพูดต่อ “หากพวกเจ้ากำลังตามหาพระขรรค์ดาบ เทวดาจริง... พวกเจ้าต้องไปพบกับฤาษีผู้หนึ่ง นามว่า ‘ฤาษีกาลัญญู’ ผู้ที่ ทำหน้าที่ปกป้องรักษาตำนานนี้มานับสิบปี”

“ฤาษีกาลัญญู?” ริมญาทวนคำ

“ใช่” ชายหัวหนากลุ่มพยักหน้า “เขาอาศัยอยู่ในถ้ำบนเขาพนมสูง ห่าง จากที่นี่ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือประมาณหนึ่งวันเต็ม หากพวกเจ้า ต้องการที่พัก ข้าจะนำพวกเจ้าไปยังหมู่บ้านของเรา แต่ต้องสัญญาว่าจะไม่ ก่อเรื่องใด ๆ”

“เราสัญญา” ขรรค์ตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

ณ หมู่บ้านเล็ก ๆ ในป่าลึก ยามค่ำคืน

หมู่บ้านของชนเผ่าขอมโบราณประกอบด้วยเรือนไม้ยกพื้นสูงหลายสิบหลัง
ตั้งเรียงรายรอบลานดินตรงกลางที่มีกองไฟสุมไว้ให้แสงสว่าง ชาวบ้าน
ส่วนใหญ่แต่งกายด้วยผ้าฝ้ายสีธรรมชาติ ใบหน้าเต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น
เมื่อมองดูแขกแปลกหน้าทั้งสี่คน

หัวหน้ากลุ่มที่ทุกคนเรียกกันว่า “นายพรานคำณ” นำพรรคและเพื่อน ๆ
ไปยังเรือนว่างหลังหนึ่งซึ่งใช้เป็นที่พักสำหรับนักเดินทางที่ผ่านไปมา

“พักผ่อนตามสบาย หากต้องการอาหาร ให้ไปที่ลานกลางหมู่บ้าน” คำณ
กล่าวก่อนจะจากไป

“เราต้องหาทางไปพบฤๅษีกาลัญญูให้เร็วที่สุด” พรรคพูดขึ้นทันทีที่ทุกคน
อยู่กันตามลำพัง

“พรุ่งนี้เช้าเราควรออกเดินทางแต่เช้าตรู่” ริญญาเสนอ

“แต่ฉันรู้สึกแปลก ๆ...” มัทชีพูดพลางวางมือบนหน้าอก “ตั้งแต่มารถึง
หมู่บ้านนี้ ฉันรู้สึกถึงพลังบางอย่างที่คุ้นเคย... และรู้สึกอึดอัดใจอย่างบอก
ไม่ถูก”

“พลังจากรากเหง้าของสายเลือด?” เคนตะถาม

“ไม่รู้สิ...” มัทชีส่ายหน้า “แต่มันทำให้ฉัน... คิดถึงเรื่องครอบครัว”

ซรรค์มองหน้าน้องสาวด้วยความเข้าใจ เขารู้ว่าสายเลือดของพวกเขา
ผูกพันกับอาณาจักรขอมโบราณอย่างลึกซึ้งเพียงใด แต่สิ่งที่เขายังไม่รู้คือ
เหตุการณ์ใดในยุคนี้ที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวของพวกเขา

“คืนนี้พักผ่อนให้เต็มที่” ซรรค์กล่าว “พรุ่งนี้เราจะค้นหาความจริง”

คำคิณั่นเอง

ในขณะที่ทุกคนหลับไหล เสียงกระซิบประหลาดก็ดังขึ้นในความฝัน

ของมัทธีอีกครั้ง

แต่คราวนี้ ไม่ใช่เสียงเรียกจากอดีต... หากแต่เป็นภาพนิมิตแห่งความตาย

...

ภาพของปราสาทหินที่กำลังถูกเผาทำลาย เปลวไฟสีดำโหมกระหน่ำไปทั่ว
ทุกหนแห่ง ภาพของทหารจำนวนมากล้มตายลงราวกับใบไม้ร่วง ภาพของ
ชายคนหนึ่งที่มีใบหน้าเหมือนชรรค์แต่แก่กว่า กำลังต่อสู้กับเงามืดขนาด
ยักษ์ที่มีดวงตาสามดวงเรืองแสงอยู่เบื้องหน้า...

และภาพสุดท้าย... ภาพของมัทธีเองที่กำลังจมลงไปในความมืดมน...
พร้อมกับเสียงกรีดร้องของใครบางคนที่ไม่รู้จัก...

“อย่า... อย่าเข้าไปในปราสาทนั้น!”

“มันคือกับดัก!”

“มัทธี... ชรรค์... หนี... เร็ว!”

มีทชีสะดุ้งตื่นขึ้นพร้อมเหงื่อที่ชุ่มโชกไปทั่วร่างกาย หัวใจเต้นระรัวราวกับ
จะหลุดออกจากอก เธอหันมองไปรอบ ๆ พบว่าทุกคนยังคงหลับอยู่ มี
เพียงเธอเท่านั้นที่ตื่นขึ้นด้วยความหวาดกลัว

“นิมิตมรณะ...” เธอกระซิบกับตัวเอง น้ำตาคลอเบ้า “มันกำลังเตือนเรา...
แต่เตือนเรื่องอะไร?”

เช้าวันใหม่

แสงแดดยามเช้าส่องกระทบยอดไม้สีเขียวสด เสียงนกปราร้องระงม สร้าง
ความสดชื่นให้กับทุกคนหลังจากคืนอันยาวนาน

“มีทชี หน้าเจ้าดูไม่ค่อยดีนัก” ชรรค์ทักขึ้นเมื่อสังเกตเห็นความผิดปกติ
บนใบหน้าของน้องสาว

“ฉันท... ฝันร้าย” มีทชีตอบตามตรง “เป็นนิมิตมรณะ... ฉันเห็นภาพของ
สงครามครั้งใหญ่... เห็นพี่ต่อสู้กับมอร์กัส... และเห็น... ฉันจมลงไปใ

ความมืด”

ขรรค์นั่งฟังด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ก่อนจะเอ่ยขึ้น “มันอาจเป็นคำเตือนเกี่ยวกับอนาคต แต่เราต้องไม่ปล่อยให้ความกลัวมาลุ่มตุ้มเรา”

“แต่ฉันกลัว...” มัทซึก้มหน้าลง “กลัวว่าสิ่งที่เห็นจะเกิดขึ้นจริง... กลัวว่าเราจะไม่สามารถปกป้องทุกคนได้...”

“ฟังนะ มัทซึ” ขรรค์วางมือลงบนไหล่ของสาวแน่น “ความกลัวไม่ใช่สิ่งที่ทำให้เราอ่อนแอ แต่มันทำให้เรามีตระวังและเตรียมพร้อมมากขึ้น เราจะต้องไม่ให้ความกลัวมาควบคุมจิตใจของเรา แต่จงใช้มันเป็นพลังในการก้าวต่อไป”

มัทซึเงยหน้าขึ้นมองพี่ชาย รอยยิ้มเล็ก ๆ ฝุดขึ้นบนใบหน้า “ขอบคุณนะพี่ขรรค์”

“ไม่เป็นไร เราเป็นพี่น้องกัน” ขรรค์ยิ้มตอบ

สองชั่วโมงต่อมา — ที่หมู่บ้าน

คำรณจัดเตรียมเสบียงอาหารและน้ำให้กับกลุ่มของพรรค พร้อมกับมอบแผนที่เก่า ๆ ที่เขียนลงบนผ้าทอหยาบให้หนึ่งผืน

“นี่คือแผนที่เส้นทางไปยังถ้ำของฤๅษีกาลัญญู” คำรณอธิบาย “แต่ต้องระวังป่าลึกบริเวณเชิงเขาพนมสูง เพราะมีสัตว์ร้ายและกับดักล่าสัตว์ของพรานป่าอยู่มาก”

“ขอบคุณมาก” พรรครับแผนที่มา ก่อนจะถามต่อ “แล้วตำนานพระพรรคดาบเทวดา... ท่านพอจะเล่าให้ฟังได้ไหม?”

คำรณมองหน้าแต่ละคนอย่างประหม่นก่อนจะเริ่มเล่า “ตำนานกล่าวว่า... ในอดีตกาลที่อาณาจักรขอมเรืองอำนาจ มีเทวดาองค์หนึ่งได้ลงมาโปรดมนุษย์ และมอบดาบศักดิ์สิทธิ์ให้แก่กษัตริย์ผู้ครองธรรม เพื่อใช้ปกป้องอาณาจักรจากภัยพิบัติ”

“ดาบนั้นถูกเรียกว่า ‘พระขรรค์ดาบเทวดา’ ต่อมาเมื่อผ่านพันยุคสงครามใหญ่ ดาบก็ถูกซ่อนไว้ในปราสาทหินกลางป่าลึก ปกปักษ์รักษาโดยผู้ที่ได้รับเลือกจากรุ่นสู่รุ่น”

“แต่...” คำธณเว็นจึงหะ “มีคำทำนายว่า วันหนึ่ง เมื่อความมืดแห่งยุคมืดทวนคืนมา ผู้ที่มีสายเลือดผูกพันกับดาบจะเดินทางข้ามกาลเวลา มาเพื่อชิงมันกลับคืน”

“สายเลือดผูกพันกับดาบ?” มัทชีทวนคำ

“ใช่” คำธณพยักหน้า “และคำทำนายยังกล่าวอีกว่า... ผู้ที่สามารถยกดาบเทวดาขึ้นได้ จะต้องเป็นผู้ที่ก้าวข้าม ‘นิमितมรณะ’ ได้สำเร็จเท่านั้น”

“นิमितมรณะ...” ขรรค์พิมพา หันไปสบตากับมัทชี

“นี่อาจเป็นเหตุผลที่เจ้าเห็นภาพนิมิตความตาย” ริณญากล่าวกับมัทชี

“เพราะเจ้าเป็นหนึ่งในผู้ที่ถูกเลือก และบททดสอบของดาบเทวดา... อาจ

เริ่มต้นขึ้นแล้ว”

มัทซึกำมือแน่น “ข้า... ฉันจะต้องผ่านมันให้ได้”

การเดินทางสู่ถ้าภาษีกาลัญญ

เส้นทางที่ทอดยาวไปตามไหล่เขานั้นเต็มไปด้วยอุปสรรค ทั้งรากไม้ขนาดใหญ่ที่โผล่พ้นดิน ทางลาดชันที่ปกคลุมด้วยตะไคร่น้ำลื่น และหุบเขาเล็กๆ ที่เต็มไปด้วยแมลงป่าเสียงดังรบกวน

แต่ทุกคนก็เดินทางต่อไปด้วยความมุ่งมั่น ท่ามกลางธรรมชาติอันบริสุทธิ์ที่ไม่เคยถูกทำลายด้วยมือมนุษย์

เมื่อแสงแดดยามเที่ยงวันส่องลงมาแรงขึ้น พวกเขาก็มาถึงเชิงเขาพนมสูง ที่ซึ่งป่าลึกทวีความหนาแน่นขึ้นจนแทบมองไม่เห็นท้องฟ้า เสียงน้ำตกไกลๆ ดังแว่วมาเป็นจังหวะสม่ำเสมอ

“เราควรพักตรงนี้นัก่อน” ชรรค์ประกาศ “อีกไม่กี่สัปดาห์ถึงถ้าตามแผนที่”

ทุกคนนั่งพักได้ร่มไม้ใหญ่ รับประทานเสบียงที่ดำรงจัดเตรียมให้ ระหว่าง
นั้นเคนตะพยายามทดลองใช้แท็บเล็ตเวทมนตร์อีกครั้ง แต่ก็ยังใช้งาน
ไม่ได้เช่นเดิม

“อุปกรณ์ทุกอย่างถูกปิดกั้นสนิท” เคนตะถอนหายใจ “เหมือนมีสนาม
พลังบางอย่างในยุคนี้ที่ปิดกั้นเทคโนโลยีจากอนาคต”

“นั่นหมายความว่าเราต้องพึ่งพาความสามารถพิเศษและสัญชาตญาณของ
ตัวเองเท่านั้น” ริณญาพูด

“ดี” ชรรค์กล่าว “เพราะนี่คือยุคที่ทุกอย่างต้องใช้สติและสมาธิอย่าง
แท้จริง”

เมื่อเจามีตเริ่มเคลื่อนไหว

ทันใดนั้นเอง เสียงลมเย็นพัดปกติกก็พัดผ่านเข้ามาในบริเวณที่พวกเขานั่ง
อยู่ ท้องฟ้าที่เคยสดใสเริ่มมืดครึ้มลงอย่างรวดเร็ว รวากับมีเมฆดำมึน
ลอยเข้ามาบดบังแสงอาทิตย์

“นี่มัน...” มัทซึรุกซึนยึน ดวงตาจ้องมองไปยังทิศทางของความมืด

“ผู้กลืนกินกาลเวลา...” ชรรค์เอ๋ยเสียงต่ำ

จากเจามีตได้ต้นไม้ใหญ่ ปรากฏร่างประหลาดนับสิบตนค่อย ๆ ลอย
ออกมา พวกมันมีลักษณะคล้ายเงาคนสีดำสนิทไร้ใบหน้า ร่างกายบิดเบี้ยว
เคล้าคลอไปด้วยควันสีดำลอยวนอยู่รอบตัว ดวงตาสีแดงกำเริบแสงอยู่
บนใบหน้าที่ว่างเปล่า

“พวกมันตามมาถึงที่นี่แล้ว!” เคนตะตะโกนพลางถอยหลัง

“ทุกคนเตรียมพร้อม!” ชรรค์สั่งเสียงเข้ม พร้อมกับปล่อยพลังเวทมนตร์จากร่างกาย แสงสีทองเปล่งประกายจากฝ่ามือทั้งสองข้าง

มัทชี ริณญา และเคนตะยืนเคียงข้างกัน ต่างเตรียมพร้อมต่อสู้

“พวกมันไม่ใช่แค่เจาธรรมดา” ริณญาพูดพลางสัมผัสพลังงาน “พวกมันดูดกลืนพลังงานจากสิ่งมีชีวิตเป็นอาหาร หากเราเข้าใกล้เกินไปจะถูกดูดพลังจนหมดสติ”

“จันเราต้องไม่ให้มันเข้าใกล้!” ชรรค์ตะโกนก่อนจะพุ่งตัวเข้าหากลุ่มเงามืดอย่างรวดเร็ว

เขาเหวี่ยงหมัดที่อัดแน่นด้วยแสงสีทองใส่เงาตนแรก พลังเวทมนตร์พุ่งทะลุร่างของเงา แต่แทนที่จะสลายไป เงาตนนั้นกลับดูดกลืนพลังของชรรค์เข้าไป แล้วขยายใหญ่ขึ้นต่อหน้าต่อตา!

“ไม่ได้ผล!” ชรรค์อุทานแล้วถอยกลับ

“พวกมันดูดกลืนพลังเวทมนตร์ได้!” เคนตะวิเคราะห์ “ต้องใช้วิธีอื่น!”

“ใช้พลังธรรมชาติ!” มัทซึเสนอ “พลังงานที่บริสุทธิ์ที่สุดในยุคนี้อาจสามารถทำลายพวกมันได้!”

“ถ้าเช่นนั้น...” ริณญาหลับตาลง สองมือกดลงกับพื้นดิน “ข้าขอยืมพลังจากแผ่นดินโบราณนี้... เพื่อขับไล่สิ่งชั่วร้ายออกไป!”

พื้นดินใต้เท้าของทุกคนเริ่มสั่นสะเทือน รากไม้ขนาดใหญ่โผล่พ้นพื้นดิน ขึ้นมาอย่างรวดเร็วและพุ่งเข้าโจมตีกลุ่มเงามืด แม้จะไม่สามารถทำลายพวกมันได้ แต่ก็ช่วยผลักดันให้ถอยห่างออกไปได้ชั่วคราว

“ดีมาก!” ขรรค์ตะโกน “ใช้โอกาสนี้หนี!”

ทุกคนวิ่งหลบหนีไปตามเส้นทางสู่ถ้ำฤาษี แต่กลุ่มเงามืดกลับไล่ติดตามอย่างไม่ลดละ พวกมันลอยผ่านต้นไม้ราวกับไม่มีตัวตน เร็วขึ้นเรื่อย ๆ จนเกือบจะตามทัน

“เร็วเข้า!” มัทชีตะโกนพลางหันไปปล่อยพลังสีฟ้าครามจากฝ่ามือเข้า
ขัดขวาง คลื่นพลังน้ำใสพุ่งเข้าปะทะกับเงาตนหนึ่ง เงานั้นชะงักและ
สลายตัวไปเล็กน้อยก่อนจะกลับมารวมตัวกันใหม่

“พลังน้ำได้ผล!” มัทชีอุทานด้วยความแปลกใจ

“เพราะพลังของเจ้ามีความบริสุทธิ์จากธรรมชาติของน้ำ มันจึงสามารถ
ชำระล้างความมืดได้” ริณญาอธิบาย “แต่มันยังไม่แรงพอที่จะทำลายพวก
มันได้ทั้งหมด”

“ถ้าอย่างนั้น... ฉันจะใช้พลังทั้งหมดที่มี!”

มัทชีหยุดวิ่ง หันกลับไปเผชิญหน้ากับกลุ่มเงามืดที่กำลังพุ่งเข้ามา เธอยก
มือทั้งสองข้างขึ้นเหนือศีรษะ รวบรวมพลังสีฟ้าครามจากทั่วร่างกายมา
รวมกันเป็นลูกแก้วน้ำขนาดใหญ่ที่เปล่งแสงสว่างไสว

“จงสลายไป!”

ลูกแก้วน้ำพุ่งออกไปและระเบิดกลางอากาศ เกิดเป็นสายฝนเม็ดเล็ก ๆ สีฟ้าเรืองแสงโปรยปรายลงมาพร้อมกับน้ำมนต์ศักดิ์สิทธิ์ เมื่อเม็ดฝนสัมผัสกับร่างของเจามืด พวกมันก็กรีดร้องด้วยเสียงแหลมสูงและสลายตัวไปที่ละตน ๆ จนหมดสิ้น

“สำเร็จ!” เคนตะตะโกนด้วยความดีใจ

แต่มีทซึกิกลับทรุดลงนั่งกับพื้น ใบหน้าซีดเผือด เหงื่อชุ่มโชกไปทั่วร่าง “ฉัน... ใช้พลังมากเกินไป...”

“มีทซึ!” ชรรค์รีบเข้ามาประคองน้องสาว

“ไม่เป็นไร... แค่นี้พอ...” มีทซึตอบเสียงแผ่ว “พี่ชรรค์... ฉันรู้สึกว่าการพลังในตัวฉันเริ่มแข็งแกร่งขึ้น... แต่มันก็ต้องใช้สมาธิมากเหลือเกิน...”

“เพราะเจ้าอยู่ในยุคที่พลังธรรมชาติเชี่ยวชาญเป็นแหล่งกำเนิดของทุกสิ่ง”
ริณญาอธิบาย “ในยุคนี้ สติและสมาธิเป็นหัวใจสำคัญของทุกพลัง หากเจ้า

“ไม่นั่นคงพอ พลังก็จะย้อนกลับมาทำร้ายตัวเจ้าเอง”

“เหมือนที่มอร์กัสเตือนไว้...” มัทซีพิมพ์

“เราต้องไปหาฤาษีกาลัญญูให้เร็วที่สุด” ขรรค์กล่าว “บางทีเขาอาจช่วย
ฝึกฝนเราให้ควบคุมพลังได้ดีขึ้น”

ณ ถ้ำฤาษีกาลัญญู — เวลาอีกหนึ่งชั่วโมงต่อมา

ท่ามกลางป่าเขาอันเงียบสงบ หน้าถ้ำหินปูนขนาดใหญ่ที่ปกคลุมด้วย
เถาวัลย์และดอกไม้ป่า ชายชราร่างเล็กผิวคล้ำแดดนุ่งห่มผ้าฝ้ายสีขาวนวล
นั่งสมาธิอยู่บนก้อนหินหน้าถ้ำ ดวงตาทั้งสองข้างปิดสนิท ใบหน้าเรียบสงบ
ราวกับไม่รู้ถึงการมาถึงของแขกผู้มาเยือน

“ท่านฤาษี...” ขรรค์เอ่ยขึ้นอย่างนอบน้อมพร้อมกับพนมมือไหว้

ชายชราไม่ตอบทันที แต่ค่อย ๆ ลืมตาขึ้นอย่างช้า ๆ ดวงตาสีน้ำตาลอ่อน

จ้องมองผู้มาเยือนทั้งสี่คนด้วยสายตาที่สุขุมลึกซึ้ง

“ในที่สุด... พวกเจ้าก็มาถึง” ฤๅษีกาลัญญุเอ่ยเสียงเนิบนาบ “ข้ารอคอย
พวกเจ้ามานานแล้ว”

“ท่านรู้จักพวกเราหรือ?” มัทชีถามด้วยความแปลกใจ

“ข้ารู้จักพวกเจ้าจากคำทำนาย” ฤๅษีตอบ “และรู้จักจากสายเลือดที่
ไหลเวียนอยู่ในตัวของเจ้าทั้งสอง”

“สายเลือด?” ขรรค์ขมวดคิ้ว

“ใช่...” ฤๅษีลุกขึ้นยืนจากก้อนหินอย่างช้า ๆ “สายเลือดแห่งปฐพี
กาลเวลา... และสายเลือดแห่งอนาคต... สองพลังที่รวมกันเป็นหนึ่ง... ผู้ที่
จะสามารถก้าวข้ามนิमितมรณะและค้นพบพระขรรค์ดาบเทวดา”

ทุกคนสบตากันด้วยความประหลาดใจ

“ท่านรู้จักพระขรรค์ดาบเทวดาหรือ?” ริณญาณถาม

“ข้ารู้จักมันตั้งแต่ก่อนที่มันจะถูกซ่อนเสียอีก” ฤาษีตอบพลางมองขึ้นไปบนท้องฟ้า “แต่ก่อนที่ข้าจะพาพวกเจ้าไปค้นหามันได้... เจ้าทั้งสองต้องผ่านการฝึกก่อน”

“การฝึก?” ขรรค์เล็กคิ้ว

“การฝึกสมาธิขั้นที่ 6...” ฤาษีหันมามองหน้าขรรค์และมัทซึสลับกัน “การฝึกขั้นสูงสุดที่จะทำให้เจ้าก้าวข้ามขีดจำกัดของจิตใจและเผชิญหน้ากับนิमितมรณะได้โดยไม่หวั่นไหว”

“ทำไมต้องเป็นการฝึกนี้?” มัทซึถาม

“เพราะเส้นทางสู่พระขรรค์ดาบเทวดาเต็มไปด้วยกับดักแห่งจิตใจ” ฤาษีตอบ “มีเพียงผู้ที่มีสมาธิแก่กล้าจนสามารถแยกแยะความจริงและภาพลวงได้เท่านั้น จึงจะค้นพบดาบเทวดาที่แท้จริงได้”

“แล้วการฝึกสมาธิขั้นที่ 6 มันคืออะไร?” เคนตะถามด้วยความสงสัย

“มันคือการก้าวข้ามความกลัวที่ลึกที่สุดในจิตใจของตนเอง” ฤาษีตอบ

“เป็นการเผชิญหน้ากับความตาย... ความสูญเสีย... และความเจ็บปวด
ทั้งหมดที่มนุษย์ทุกคนเก็บซ่อนไว้ในจิตใจได้สำนึก โดยไม่หลบหนีและไม่
พ่ายแพ้ต่อมัน”

ขรรค์และมัทซิมองหน้ากัน ทั้งคู่ต่างรู้ดีว่าไม่ใช่การฝึกธรรมดา แต่มันคือ
บททดสอบที่สำคัญที่สุดในการเดินทางครั้งนี้

“เราจะฝึกกับท่านเมื่อไหร่?” ขรรค์ถาม

“เริ่มได้ทันที” ฤาษีตอบ “แต่ต้องเตือนไว้ก่อนว่า... การฝึกนี้ไม่มีการ
รับประกันความปลอดภัย หากจิตใจของเจ้าไม่แข็งแกร่งพอ เจ้าอาจติดอยู่
ในห้วงแห่งนิมิตมรณะ... ตลอดกาล”

มัทซียายใจลึก ๆ ก่อนจะกล่าวขึ้น “ฉันพร้อม... เราพร้อม”

“เช่นเดียวกัน” ขรค์กล่าวเสริม

“ดี...” ฤๅษีพยักหน้า “นั่งจตามข้ามา”

ด้านในถ้ำ — ห้องฝึกสมาธิ

ภายในถ้ำกว้างใหญ่และเย็นฉ่ำ แสงสว่างส่องลอดผ่านช่องเปิดบนเพดาน ถ้ามองมาสู่ใจกลางห้องซึ่งมีแท่นหินกลมเรียงตั้งอยู่สองแท่นวางห่างกัน พอประมาณ น้ำพุธรรมชาติเล็ก ๆ ไหลรินอยู่ทางด้านหนึ่ง ก่อให้เกิดเสียง น้ำที่ช่วยให้จิตใจสงบ

“นั่งลงบนแท่นหินนั้น” ฤๅษีชี้ไปยังแท่นทั้งสอง

ขรค์และมัทชีเดินไปนั่งบนแท่นหินตามคำสั่ง ธิณญาและเคนตะยืนเฝ้าอยู่ ที่ปากถ้ำด้วยความกังวล

“หลับตาลง ปล่อยางความคิดทั้งปวง” ฤาษีเริ่มต้น “สัมผัสลมหายใจ
ของตัวเอง... เข้าออก... ซ้า ๆ...”

สองพี่น้องหลับตาลง ทำตามคำแนะนำของฤาษีอย่างตั้งใจ บรรยากาศ
ภายในถ้ำเงียบสงบจนได้ยินเพียงเสียงน้ำไหลและเสียงลมหายใจของแต่ละคน

“ตอนนี้ จงย้อนกลับไปสู่ความทรงจำที่เจ็บปวดที่สุดของเจ้า... ความทรง
จำที่เจ้าไม่อยากเผชิญ... ความทรงจำที่เจ้าเก็บซ่อนไว้ในส่วนที่ลึกที่สุดของ
จิตใจ...”

ภายในจิตของซอร์ค

ภาพของวันฝนตกหนัก... เขาและมัทซียังเป็นเด็กเล็ก ๆ นั่งอยู่หน้าประตู
บ้านไม้เก่า ๆ รอคอยใครบางคนที่จะไม่กลับมาอีก...

“แม่ไปไหน...” เสียงเล็ก ๆ ของมัทซึดงัน

“แม่ไปทำงาน... เดี๋ยวก็กลับมา...” เขาตอบพลางกลืนความรู้สึกสับสนลง
คอ

แต่แม่ไม่กลับมา... เพียงไม่กี่ชั่วโมงต่อมา ข่าวร้ายก็มาถึง... แม่เสียชีวิต
จากอุบัติเหตุระหว่างทางกลับบ้าน...

ซรรค์จดจำความเจ็บปวดในครั้งนั้นได้ดี เขาไม่เคยร้องไห้ต่อหน้าน้องสาว
เลย เพราะเขารู้ดีว่าต้องเป็นเสาหลักให้ครอบครัว แต่ภายในใจเขากลับ
เต็มไปด้วยคำถามและความโกรธที่ไม่มีคำตอบ

“ทำไมแม่ต้องจากไป...”

“ทำไมเราต้องเจอกับเรื่องแบบนี้...”

“นี่คือความเจ็บปวดของเจ้า...” เสียงของฤษิดงันในหัวของซรรค์ “จง

เผชิญหน้ากับมัน อย่าหลบหนี...”

ขรรค์ยืนอยู่ท่ามกลางความทรงจำอันเลือนราง น้ำตาไหลลงอาบแก้มโดยไม่รู้ตัว “ฉัน... คิดถึงแม่...”

“แล้วเจ้าโกรธแม่ไหม...” เสียงนั้นถาม

“โกรธ...” ขรรค์ตอบตามตรง “โกรธที่แม่ทิ้งเราไป... แต่ฉันก็รักแม่... รักมาก...”

“ทั้งสองความรู้สึกนี้อยู่ร่วมกันได้...” ฤๅษีกล่าว “ความเจ็บปวดไม่ใช่สิ่งที่ต้องหลีกเลี่ยง แต่มันคือส่วนหนึ่งของชีวิต... จงยอมรับมัน...”

ภายในจิตของมัทชี

ภาพของห้องเรียนมัธยมปลาย... เธอยืนอยู่กลางห้อง มองไปรอบ ๆ ด้วย
ความหวาดกลัว ทุกคนหัวเราะเยาะเธอ ล้อเลียนว่าเธอเป็นตัวประหลาดที่
มีตาสีฟ้าครามแปลกประหลาด...

“ไอ้ตาสีฟ้า... ตัวประหลาด...”

“กลับไปอยู่ที่ช่องตัวเองไป...”

“ทำไมถึงเกิดมาเป็นแบบนี้...”

น้ำตาของมัทธิวไหลริน... เธอเคยเกลียดดวงตาคู่นี้... เกลียดความแปลก
แยก... เกลียดที่ตัวเองไม่เหมือนใคร...

“นี่คือความเจ็บปวดของเจ้า...” เสียงของฤาษีดังขึ้น “จงเผชิญหน้ากับมัน
...”

“ฉัน... เกลียดตัวเอง...” มัทธิวสะอื้น “เกลียดที่เกิดมาแตกต่าง...”

“แต่ความต่างที่นั่นแหละ... คือพลังของเจ้า...” ฤๅษีกล่าว “จงเรียนรู้ที่จะยอมรับและภาคภูมิใจในสิ่งที่เจ้าเป็น...”

กลับสู่โลกภายนอก

เวลาผ่านไปกว่าครึ่งชั่วโมง ทั้งสองคนนั่งนิ่งอยู่บนแท่นหิน แผ่นหลังตรง ไบหน้าสงบนิ่ง จนกระทั่งทั้งคู่ค่อย ๆ ลืมตาขึ้นพร้อมกันด้วยสายตาที่แจ่มใสกว่าที่เคยเป็น

“เจ้าได้ก้าวผ่านความเจ็บปวดแล้ว...” ฤๅษีกล่าวยิ้ม ๆ “แต่นี่ยังเป็นเพียงขั้นต้นของการฝึกสมาธิขั้นที่ 6 เท่านั้น”

“ยังมีอะไรอีกหรือ?” ชรรค์ถาม

“ยังเหลืออีกหนึ่งด่าน...” ฤๅษีตอบ ดวงตาจ้องลึกเข้าไปในดวงตาของทั้ง

สองคน “ด้านนิมิตมรณะ...”

บทส่งท้ายตอนที่ 2

การฝึกสมาธิขั้นที่ 6 เริ่มต้นขึ้นแล้ว ชรรค์และมัทซีกำลังก้าวข้ามความ
เจ็บปวดในอดีตเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับบททดสอบที่ยิ่งใหญ่กว่า...

แต่นิมิตมรณะยังคงรออยู่เบื้องหน้า... และมีเพียงผู้ที่เผชิญหน้ากับมันได้
เท่านั้น ที่จะค้นพบความจริงของพระขรรค์ดาบเวทดา...

เสียงกระซิบจากอนาคตยังคงดังก้องอยู่ในหัวของทั้งคู่... และมันเตือนว่า
อันตรายที่แท้จริง... กำลังใกล้เข้ามา...

ขรรค์ และ มัทซีกี เชมราฐรักข้ามทะเลลุมิตี ภาค 3: มหาสงครามพิทักษ์เส้น
เวลา